

UZASADNIENIE

Postanowienia z dnia 19 grudnia 2017 roku

Pozwem z dnia 03 stycznia 2017 r. (data prezentaty) powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od E. A. (...) kwoty 600,00 Euro wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 29 listopada 2016 r., nabył od M. S. wierzytelność przysługującą mu względem pozwanego na podstawie rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie EWG nr 295/91, z tytułu opóźnienia w dniu 31 lipca 2016 r. lotu na trasie T.-Z.-W. o nr rejsu (...), realizowanego przez pozwanego przewoźnika. Powód podniósł, iż pismem z dnia 30 listopada 2016 r. zawiadomił pozwanego o przelewie wierzytelności, wzywając równocześnie do zapłaty żądanej kwoty w ciągu 7 dni. Pomimo wezwania do zapłaty, nie doszło do ugodowego rozwiązania sporu (pozew – k. 2-4).

Pismem z dnia 05 września 2017 r. (data stempla pocztowego, koperta, k. 110) pozwany E. A. (...) z siedzibą w K. (Szwajcaria) w odpowiedzi na pozew wniósł o odrzucenie pozwu, ewentualnie o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany podniósł zarzut braku jurysdykcji krajowej, wskazał, że jego siedziba znajduje się w K. w Szwajcarii, przez co sprawa ma charakter transgraniczny. Ponadto podniósł, iż Szwajcaria nie jest członkiem Unii Europejskiej, zatem aktem prawnym ustanawiającym reguły dotyczące jurysdykcji sądów w sprawach cywilnych i handlowych nie jest rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) ani nie obowiązujące rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001. Natomiast właściwym aktem prawnym jest Konwencja o jurysdykcji oraz uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych z dnia 30 października 2007 r. – Konwencja w L. – ratyfikowana przez Wspólnotę Europejską na podstawie decyzji Rady z dnia 27 listopada 2008 r. ((...)). Pozwany przyznał ponadto, iż jego zobowiązanie obejmowało wykonanie lotu o nr (...), którego miejsce odlotu znajdowało się w T. w USA, a miejsce przylotu w Z. w Szwajcarii. Zaprzeczył zatem, aby zawarł z M. S. umowę, na podstawie której miałyby zobowiązać się do przewiezienia pasażera z T. do W. przez Z. (odpowiedź na pozew – k. 80-88).

Na rozprawie w dniu 19 grudnia 2017 r. w imieniu powoda nikt się nie stawił, pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy. Pełnomocnik pozwanego podtrzymał dotychczasowe stanowisko wnosząc o odrzucenie pozwu z uwagi na brak jurysdykcji krajowej, ewentualnie w razie nieuwzględnienia przez Sąd powyższego zarzutu wniósł o oddalenie powództwa w całości (protokół z rozprawy – k. 121).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. posiadał zaplanowany na dzień 31 lipca 2016 r. lot nr (...), na trasie z (...) (USA) do portu lotniczego w Z. (Szwajcaria), realizowany przez pozwanego przewoźnika. Lot ten uległ jednak opóźnieniu wynoszącemu dwie godziny i pięć minut. Następnie w dniu 01 sierpnia 2016 r. z Z. do W. miał zostać zrealizowany lot nr (...) przez przewoźnika H. A..

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia potwierdzenia rezerwacji – k. 8-10; wyciąg z systemu dotyczącego lotu (...) z dnia 31 lipca 2016 r. – k. 100-101).

W dniu 29 listopada 2016 r. pomiędzy M. S. (cedentem) będącym pasażerem linii lotniczych E. A. (...) o nr lotu (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (cesjonariuszem) zawarta została umowa cesji

wierzytelności nr (...), na mocy której cedent przelał na rzecz cesjonariusza wierzytelność z tytułu roszczenia o odszkodowanie z tytułu opóźnienia/ odwołania lotu na podstawie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 w związku z orzeczeniem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C 402/07 i C 432/07

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia umowy cesji – k. 7).

Pismem z dnia 29 listopada 2016 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., zawiadomił E. A. (...) o zawarciu z M. S. umowy przelewu wierzytelności (...), z tytułu roszczenia o odszkodowanie za opóźnienie lotu nr (...) z dnia 31 lipca 2016 r. oraz wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 600 euro, w terminie 7 dni, na wskazany numer rachunku bankowego, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia zawiadomienia o zawarciu umowy cesji wierzytelności – k. 6 oraz przedsądowego wezwania do zapłaty – k. 5).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów oraz ich kserokopii złożonych do akt sprawy. Okoliczności stanu faktycznego jako przyznane przez stronę przeciwną, Sąd na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c. uznał za udowodnione, ponadto znajdują one potwierdzenie w złożonych do akt sprawy dokumentach, co do wiarygodności których Sąd nie miał wątpliwości, ponieważ składają się na spójny, logiczny, korelujący ze sobą obraz stanu faktycznego poddany ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Pozew należało odrzucić z uwagi na uwzględnienie podniesionego przez pozwanego E. A. (...) zarzutu braku jurysdykcji krajowej sądów polskich.

W niniejszej sprawie ustalono, iż bezspornie poprzednik prawny powoda, tj. M. S. z pozwanym przewoźnikiem, tj. E. A. (...) miał odbyć lot na trasie z T. do Z. (lot nr (...)), a zatem zawarł z profesjonalnym przewoźnikiem umowę przewozu lotniczego. Bezspornym jest również, że lot z Z. do W. (lot nr (...)) miał zostać zrealizowany przez przewoźnika H. A..

W niniejszej sprawie powód jest spółką prawa handlowego z siedzibą w W., natomiast strona pozwana jest spółką prawa szwajcarskiego z siedzibą w K.. Zatem przedmiotowa sprawa ma charakter transgraniczny.

Aktem prawnym ustanawiającym reguły dotyczące jurysdykcji sądów w sprawach cywilnych i handlowych między podmiotami pochodzącymi z państw Unii Europejskiej oraz Szwajcarii jest Konwencja o jurysdykcji oraz uznawaniu i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych z dnia 30 października 2007 r. – Konwencja w L. – ratyfikowana przez Wspólnotę Europejską na podstawie decyzji Rady z dnia 27 listopada 2008 r. (...).

Zgodnie z art. 216 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Konwencja w L. wiąże Polskę.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie nie znajdują zastosowania przepisy kodeksu postępowania cywilnego dotyczące reguł ustalania jurysdykcji krajowej, ponieważ prawo UE – w skład którego wchodzi ratyfikowana przez Wspólnotę Europejską Konwencja w L. – ma pierwszeństwo przed prawem krajowym. Oznacza to, iż konflikt jurysdykcyjny pomiędzy sądami polskimi a sądami innych państwa należy rozstrzygnąć na podstawie reguł przewidzianych w Konwencji w L., a nie na podstawie reguł przewidzianych w k.p.c.

W myśl przepisów Konwencji, jurysdykcja sądów w sprawach dotyczących przewozu powinna zostać ustalona na podstawie zasad ogólnych tej Konwencji (art. 15 ust. 3 Konwencji).

Zgodnie z art. 2 w zw. z art. 60 Konwencji, osoby mające miejsce zamieszkania, siedzibę, główny organ zarządzający lub główne przedsiębiorstwo na terytorium państwa – strony Konwencji – mogą być pozywane przed sądy tego państwa. Strona pozwana – E. A. (...) ma swoją siedzibę statutową, główny organ zarządzający, jak również główne przedsiębiorstwo w K. (Szwajcaria), dlatego ewentualny pozew powinien zostać wniesiony do sądu szwajcarskiego.

Ponadto, zgodnie z art. 5 Konwencji, w sprawach dotyczących wykonywania umów, strony umowy mogą być również pozywane przed sąd miejsca wykonania umowy, którym w przypadku świadczenia usług będzie miejsce, w którym usługi były świadczone albo miały być świadczone. Miejscem wykonania umowy przewozu lotniczego wykonanego przez pozwanego na trasie T.-Z. są Stany Zjednoczone lub Szwajcaria, tj. miejsce odlotu lub miejsce przylotu. Lot, z którego powód wywodzi swoje roszczenie nie odbywał się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej; zarówno miejsce odlotu, jak i miejsce przylotu znajdowały się poza Polską; nie ma przy tym znaczenia – dla ustalenia jurysdykcji krajowej sądu polskiego - że powód odbył kolejny lot nr (...) z Z. do W., gdyż był on bezspornie wykonywany przez innego przewoźnika, tj. przez H. A..

Mając powyższe na względzie, Sąd pozew odrzucił orzekając jak w pkt. I sentencji postanowienia na podstawie art. 1099 § 1 k.p.c.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z wynikiem sporu. Na koszty pozwanego składało się wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym ustalone na podstawie § 2 ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, tj. kwota 900,00 zł. oraz 17,00 zł. tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa orzekając (pkt II sentencji postanowienia).

W pkt. III Sąd orzekł na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazując pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie kwotę 1.016,43 zł. tytułem zwrotu wydatków związanych z wynagrodzeniem tłumacza przy zastosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik procesu.

ZARZĄDZENIE

Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.